

پیلونفریت آنزئوتیک گاووان:

Enzootic Bovine Pyelonephritis

این بیماری یک عفونت اختصاصی دستگاه ادراری در گاووان است و عامل آن **کورینه باکتریوم رناله** می‌باشد. در شرایط طبیعی بیشتر گاوهای ماده (در هنگام آبستنی و یا پس از زایش) به این بیماری مبتلا می‌شوند که منجر به التهاب چرکی و مزمن مثانه و کلیه‌ها می‌گردد.

به نظر می‌رسد یکی از مهمترین عوامل مستعدکننده پیلونفریت، احتباس ادراری می‌باشد. بیماری معمولاً به صورت انفرادی بروز می‌کند که اگر دام درمان نشود، تلف می‌گردد.

طرز انتقال و پاتوژنر بیماری:

کورینه باکتریوم رناله، تمایل به دستگاه ادراری دارد.

انتقال بوسیله آلوده شدن مجرای تناسلی دام سالم توسط ادرار دامهای بیمار یا ناقل صورت می‌گیرد. جفتگیری و استفاده از سوندهای آلوده نیز می‌تواند باعث انتقال عامل این بیماری شود.

پیلونفریت یک عفونت بالا رونده است که به ترتیب مثانه - حالب و کلیه‌ها را درگیر می‌کند و باعث تخریب بافت کلیه، انسداد مجاری ادراری، اورمی و مرگ دام می‌شود.

علائم بالینی:

بروز آثار بیماری تدریجی است.

اولین علامت، ادرار خونی می‌باشد که حاوی چرک و یا خسته‌های خون و سلولهای مرده است.

این دامها بی قرار بوده و به شکمشان لگد می‌زنند زیرا به علت انسداد حالب یا مجاری کلیوی (در اثر چرک) دچار دل درد هستند و دمشان را مرتباً تکان می‌دهند.

درجه حرارت متغیر است و دام کم اشتها و دچار کاهش تولید و کاهش وزن می‌شود.

طرز تشخیص:

می‌توان با کشت ادرار عامل بیماری را شناسایی کرد.

این بیماری را باید از بیماری حاصل از سرخس عقاب، تمام بیماری‌هایی که ایجاد ادرار خونی، دل درد و استعاع شکم و احتباس ادراری می‌کنند تفریق داد.

پیشگیری:

- 1- باید حیوانات مبتلا را جدا و یا حذف نمود و یا تحت درمان قرار داد.
- 2- بستر آلوده سوزانده شود.
- 3- به جای گاو نر از تلقیح مصنوعی استفاده گردد.

درمان:

جهت درمان این بیماری می‌توان از پنی سیلین G به میزان 11000-22000 واحد به ازای هر کیلوگرم وزن بدن به مدت ده روز استفاده نمود.

همچنین می‌توان از داروهایی که باعث اسیدی شدن ادرار می‌شوند (مانند فسفات سدیم به میزان 100 گرم به مدت چند روز به صورت خوراکی) استفاده کرد.